

1.

Intenzitet svjetla se postepeno pojačavao, uz istovremenu simulaciju cvrkuta ptica. Lijeno je otvorio svoje slijepljene oči i pokušao fokusirati oznake na ručnom komunikatoru.

Tri nove poruke.

Čisto poslovne prirode.

Sve suhoparne i odvratno službene.

Nije bilo onih koje je očekivao. Još prije pola godine poslao je molbu za novu letjelicu. Iako su ga serviseri uvjerovali na ispravnost one koja je trenutno bila u njegovom korištenju, uvijek je imao neki prikriveni strah da će se nešto s njom zakomplicirati i to u trenutku kada će mu to najmanje odgovarati. Naravno, kako drugačije?

No birokracija je njegovu molbu stavila očito na dno prioriteta i tako je bio osuđen na tu svoju kantu.

I pogon je bio prilično zastario. Nitko nije mario što letjelice novije generacije pružaju mogućnost da svoj posao obavi u daleko kraćem roku.

Kad je prije dvije godine kao novak sjeo u nju, mislio je da je kralj univerzuma, no sada se osjećao kao još jedan obični kotačić u tom velikom mehanizmu.

Njegov san o trans-galaksijskim letovima bio je uništen još u djetinjstvu.

Kad je pristupio prvom kontrolnom pregledu, ustanovilo se da ima urođene mane, koje se ne mogu ispraviti bilo kakvim umjetnim nadomjeskom, mogao je čekati jedino originalne dijelove, a dotada se morao strpjeti još gotovo četiri godine. Toliko im treba da sazriju.

Dotada će morati raditi ovaj dosadan i rutinski posao, a kada konačno prođu te četiri godine, on će već biti izvan konkurencije.

Dovukao se do ruba kreveta, neodlučan da ustane.

Oslonio je laktove na koljena i zario prste u neposlušnu kosu, zatežući je do granica boli.

Bol je bila stvaran osjećaj. Sve ostalo je bilo tako nekako umjetno i lažno.

"Radno vrijeme počinje za deset minuta.", začuo je iritantan ženski glas sa svog ručnog komunikatora, koji je još uvijek stajao odložen kraj kreveta. Zašto barem nisu stavili neki mazni glas. Možda bi ga taj uspavao i odvuкао u sanjarenja, ovako je bio brutalno gurnut u stvarnost. Znao je da se mora ustati.

Protegnuo se i počeo, pa odvuкао do ispupčenja u zidnoj oblozi njegove kabine. Pritisnuo je ovalnu tipku, vratašca su se razmaknula i pred njim se ukazao mali lavabo s ogledalom.

Odvrnuo je vodu s namjerom da se umije i zagledao se u svoje lice.

Ako preskoči brijanje možda bi stigao nešto pojesti, ali jednako tako i riskirati da mu odbiju dati propusnicu za let.

Prošao je rukom po oštroj i ne odviše gustoj, ali prokleta vidljivoj bradi. Voda je i dalje tekla.

Prsti su mu krenuli prema očima prateći tragove tamnije kože podočnjaka. Lagano je nategnuo donje kapke i zagledao se u još blago zakrvavljene oči, na pola slijepljene.

"Upravo ste iskoristiti 87% svoje poludnevne količine tekuće vode!", ponovo onaj iritantan glas, ali ovog puta sa zvučnika unutar kabine.

Kako su odvratno ekonomični i nekreativni. Morat će popričati sa svojim kolegama iz tog odjela. Mogli bi dodijeliti bar malo ljudskosti tom razdražujućem glasu.

Podmetnuo je ruku pod mlaz i zapljusnuo lice, a onda otpio gutljaj iz svog dlana da makne taj odvratni ljepljivi okus u ustima.

Zatvorio je vodu i ponovo se zagledao u lice s kojeg su kapljice klizile zapinjući o oštrem stršeće dlačice.

Još mokre ruke provukao je kroz kosu, pokušavajući ukrotiti podivljale pramenove. Potez češlja je donekle popravio taj gnjezdasti kaos. Dohvatio je ručnik i oštrim frotirom protrljao lice osjećajući kako se mrtve stanice kože odvajaju od njega, ostavljajući za sobom peckajući doživljaj svježine.

Sonični tuš mu nikada nije mogao priuštiti to zadovoljstvo. Ali je zato uvijek imao problema sa zalihama vode.

Onaj iritantan glas s komunikatora se odlučio ponovo oglasiti, no sad je bio dovoljno brz da ga ušutka jastukom.

Ignorirajući mumljanje ispod jastuka, u nekoliko brzih poteza, navukao je svoj radni kombinezon, stavio komunikator na ruku, dohvatio brijači aparat i izašao iz svoje kabine. Iskoristit će vožnju dizalom da se obrije. Ušao je u dizalo i stisnuo peti nivo na kojem se nalazila lansirna rampa. Dvadeset osam nivoa bit će dovoljno vremena da njegovo lice poprimi kulturniji izgled.

Dizalo se zaustavilo nakon samo tri stanice i u njega je ušla plavuša koju je mjerkao već gotovo mjesec dana. Ruka s aparatom mu je kliznula u džep i razvukao je usne u grčeviti smiješak. Cura je imala svijetlo žutu odoru, što je govorilo da je sigurno nekakav inženjer u istraživačkom odjelu. Takve se obično nisu petljale sa servisnim pilotima. No stalno je pokušavao skrenuti pogled s njene odore koja je bila posebno napeta u predjelu grudi.

Dok je uporno obarao pogled, pokušavao je u glavi ukalupiti neku smislenu rečenicu s kojom bi mogao probiti led.

- Danas... - drhtavim glasom započeo je rečenicu, no prekinuo ga je zvučni signal koji je označavao zaustavljanje.
- Sretan let. – osmjehnula mu se plavuša i izašla na osmom nivou.

Bio je ljut na sebe zbog svog kukavičluka. U ovom radnom krugu su mu ostala još tri dana, a onda se vraća kući na tjedan dana odmora. Sumnjao je da će išta uspjeti napraviti u ta tri dana, ako nije do sada. Sparivanje mu baš nije išlo od ruke. Uostalom, bilo je uobičajeno da žene preuzimaju inicijativu. Zazirao je da sam napravi prvi korak jer ih se on pomalo bojao.

Vrata su se zatvorila i frustrirano je gurnuo ruke u džepove. Brijači aparat. Ima još tri stanice.

Prozujao je s njim, ostavivši na pola obrijano lice.

Prije koji mjesec, gledao je jedan smiješni prastari film. Nije više pamtio detalje, ali mu je u sjećanju ostao osjećaj prisnosti među likovima koji nisu bili u nikakvim intimnim odnosima već samo dobri kolege na poslu. S današnje pozicije, njemu je to izgledalo kao čista naučna fantastika.

Postojala je velika vjerojatnost da će ona plavuša biti jedina živa osoba s kojom će danas izmijeniti koju riječ.

Dočekala ga je plavičasta svijetlost u predvorju. Zastao je ispod osvijetljenog luka, čekajući na provjeru.

Na zaslonu su se pojavili podaci o njegovoj visini, težini, puls, krvnom tlaku, temperaturi tijela i sličnim podacima. Statistički pokazatelji na dnu ekrana ukazivali su da je izgubio na težini u posljednjem radnom krugu. Ništa čudno. Čim nije bio na kućnoj prehrani, nije imao volju za jelom. Nije volio jesti sam, a energetske tablete su ionako zadovoljavale osnovne potrebe.

Čuo se prodoran pisak kada je drugi senzor prelazio nivo njegovih bokova.

Posegnuo je rukom u džep, izvadio brijači aparat i gurnuo ga kroz pretinac s bočne strane luka.

Svijetlo unutar luka smanjilo je intenzitet i zakoračio je prema naprijed.

Dohvatio je svoj brijači aparat iz pretinca i ponovo ga tutnuo u džep.

Prišao je ostakljenim vratima i položio oba dlana na panele postavljene obostrano.

Osjetio je lagane trnce dok mu je skener prepoznavao sitne i unikatne ureze na dlanovima.

Vrata su kliznula u stranu i propustila ga u sumornu dugačku prostoriju.

Sva vrata koja su se redala obostrano, izgledala su identično i da se nisu otvorila baš ona koja su njemu trebala, vjerojatno bi se izgubio ponesen vlastitim mislima.

Dodir prsta pokrenuo je bravu na ormaru, svjetleće točkice su se aktivirale i krilo se otvorilo.

Posegnuo je za svojim odijelom i kacigom. Teškom mukom je namjestio magnetne manšete nogavica da se spoje s čizmama. Osjetio je lagani

trzaj prilikom sraza. Kacigu je stavio pod ruku i uputio se do lansirne staze.

Poznati zvuk klizanja metala i podrhtavanje tla privukao mu je pažnju. Okrenuo je glavu prema dijelu hangara koji je ličio na sače u košnici. Treći red odozgo, peta vrata slijeva. Provirila je njuška njegove stare kante. Pomična platforma zaustavila se upravo pred otvorenim spremištem i letjelica je iskliznula iz svog tunela, a onda se zajedno s platformom počela spuštati do tračnica. Prišao je pokretnim stubama i one su ga podigle na visinu ulaza u letjelicu.

Vrata su se otklopno otvorila. Zakoračio je u polumrak.

- Dobro jutro Robi! – pozdravio je ušavši u praznu unutrašnjost.
- Dobro jutro Lukas. – uzvratio mu je poznati glas.
- Kakvi su nam danas planovi?
- Servisna postaja 385.
- Ima li kakvih iznenađenja ili čista rutina?
- To je na nama da otkrijemo. Nikakve informacije do sada nisu stigle, a koje bi ukazivale na eventualne poteškoće.
- Serviseri nisu ništa petljali ovuda?
- Izlazni podaci nisu ukazivali na potrebu.
- To mi svi govore, a meni se ne sviđaju ona povremena podrhtavanja, koja se pojavljuju i onda, kada uvjeti ne ukazuju na razlog za postojanjem turbulencije. Imam osjećaj da ćemo se jednom svi skupa razletjeti.
- Ljudi su skloni pretjerivati i povoditi se za nekim čudnim osjećajima.
- Nazovimo to intuicijom. – dopuni ga Lukas i sjedne za konzolu.
- Moji senzori nisu ukazivali na nikakva podrhtavanja. Integritet trupa je na 93%, a pogon na 89%.
- Molio sam te da u ovim neobaveznim razgovorima ne koristiš toliko brojčanih podataka...
- Znam, želiš da razgovor djeluje humanije. – prekine ga Robi. - Ti bi rekao da je integritet trupa solidan, a pogon zadovoljavajući.

- I senzori ponekad mogu pogriješiti. – Lukas nezadovoljno odmahne glavom i stavi kacigu. Ponovo se začuo onaj čudni škljocaj kad se kaciga spojila s magnetnim ovratnikom odijela.
- U pravilu rjeđe nego ljudska intuicija. – ubacio se Robi.
- Danas si nešto u svađalačkom raspoloženju? – reče Lukas i pokrene pogon, na što se začulo tiho zujanje motora.
- To nije moja karakteristika. Iznosim samo sukus statističkih podataka.
- Volio bi da si u pravu. – uzdahne Lukas i zagleda se u ekran koji je prikazivao njegovu trenutnu poziciju.
- Melatonin ti je povišen. To objašnjava tvoje neraspoloženje.
- Mela...što?
- Hormon lošeg raspoloženja. – objasni mu Robi. – Zbog nedostatka sunca.
- Da, šteta što nam za kvalitetnu egzistenciju nije dovoljno zadovoljenje osnovnih fiziološki potreba. Ti pretpostavljam, nemaš takvih problema?
- Ne.
- Da, ti se sigurno ne zamaraš pitanjima: Tko sam? Što sam? Kamo idem? Koja je moja svrha?
- Ne. Kod mene je to sve specificirano.
- Zavidim ti. – uzdahne Lukas i letjelica otkliže prema treperavom okviru iza kojeg se steralo zvjezdano prostranstvo.

Taj osjećaj odljepljivanja od čvrste podloge lansirne staze, svaki puta ga je ispunjavao neobičnim ushićenjem. Sve ostalo u njegovom radnom danu poprimilo je oblike rutine, samo taj trenutak prodiranja u svemir, čin prepuštanja beskrajnom prostranstvu u kojem je jedino što ga dijeli od tog nesagledivog prostora, kompozitni oklop njegove letjelice, vrijedio je prosječnosti ostatka vremena.

Iznova bi osjetio kako mu na trenutak zastaje dah, kao da prelazi na drugi režim disanja. Bilo je to iskazivanje dubokog poštovanja nečemu tako ogromnom naspram njega, toliko malenog i gotovo beznačajnog.

Na ekranu su s lijeve strane treperile njegove trenutne koordinate, a na desnoj strani su kraj stilizirane oznake Stanice 385 bile upisane koordinate njegovog današnjeg odredišta. Potvrdio je ponuđenu putanju i pokušao se još udobnije smjestiti u prilično tvrdu, iako ergonomski do savršenstva prilagođenu stolicu.

- Muziku? – predloži mu Robi.
- Možda. Ustvari...volio bi slušati nešto...neku raspravu o životu.
- zamišljeno odgovori Lukas.
- Ti podaci trenutno nisu dostupni. – uzvratu mu Robi.
- Kako misliš nisu dostupni?
- U mojoj bazi ne postoje takvi podaci.
- Vidio sam negdje jednom jedno pitanje...kako je ono išlo...što je bitak, e da! Što je to bitak?
- Takva riječ ne postoji. Pokušaj preformulirati pitanje.
- Kladio bi se da je zvučala baš tako. Bitak. Znam da me je podsjetila na batak.
- Batak je dio...
- Znam što je batak. – odreže Lukas.
- Možda si mislio na batik. Batik je....
- Robi! – prekine ga Lukas. – Znam što sam vidio. Bitak! Mislim da sam ga vidio u kombinaciji s još dvije čudne riječi "smisao života".
- Takva formulacija ne postoji.
- Možda si u pravu. To je kao da kažeš "jestiva čarapa". Te dvije riječi jednostavno ne idu skupa. Osim toga ne znam točno gdje sam to vidio. Možda na nekom istraživanju sa Zemlje. Oni dolje znaju stvarno bljezgariti svašta. Ne znam kako im Mi to dopuštamo.
- Sve je to dio istraživanja.
- A što ako jednog dana postanu previše pronicljivi i dokuče?
- To je nemoguće, osim toga to nije tvoja briga. Ti si servisni pilot.
- U pravu si. Ne znam što mi je danas. – uzdahne Lukas.

- Ti se ne bi smio zamarati takvim pitanjima. Nije po protokolu.
- Nije po protokolu, nije po protokolu! – zajedljivo ponovi Lukas.
- To mi svi ponavljaju, a nitko mi ne nudi odgovore na neka pitanja. Gledaju me kao da sam poremećen. Zar se nitko nikad nije pitao takva pitanja?
- Ne pronalazim ih u starijim zapisima.
- Čudno. Očito sam ja neka čudna biljka.
- Bolje nemoj dalje ići tim smjerom. Mogao bi zaći u zonu nedozvoljenih pitanja, a tada slijedi prijava.
- Znam. Samo, ponekad mi se čini... - zamišljeno promrmlja Lukas.
- Bolje da ti se ništa ne čini. Trenutno je važno da se usredotočiš na ono što nam je danas na programu. Uskoro stižemo do prvog zaštitnog pojasa. Podešavam parametre za prolazak kroz zonu.
- Uvijek se čudno osjećam kad prolazim kroz taj zaštitni pojas, kao da dio mene ostane s druge strane.
- Nema stvarnih dokaza za to. To je samo vrsta štita.
- Svejedno...

Letjelica se neprimjetno zatresla prilikom prolaska kroz pojas. Iako vizualno nisu bila uočljiva ljudskom oku i samo su očitavanja na zaslonu ukazivala da se sastav zračenja promijenio na trenutak, Lukas je protrnuo.

- Adrenalin ti se povećao. – upozori ga Robi.
- Pričaj mi o tome. Dlanovi mi se znoje, jedva ih držim na konzoli.
- Podsjetit ću te da posjetiš doktora.
- Nikakvog doktora. Još će mi nešto naći. Očitavanja su u redu, a to mi je dovoljno.
- Povišeni adrenalin nije normalno očitavanje.

Lukas nekoliko puta plitko udahne i baci brzinski pogled na monitor.

- Evo, je li sada bolje?
- Skoro pa u granicama normale.

- Molim te da ovo ne prijavljuješ! Obećajem, neće se više ponoviti.
- Ako još jednom izbrišem dio svoje memorije, netko će uočiti uzorak i prijava nam ne gine. Mene će reprogramirati, a tebe skinuti s letova.
- Za to neće biti potrebe.

Na ekranu su se pojavili titravi valovi. Lukas je znao da je to Robijevo prihvaćanje preko volje. Da je Robi bio od krvi i mesa vjerojatno bi ispustio uzdah negodovanja i nepovjerenja kako je to obično radila Lukasova majka.

Znao je da ih čeka još dosta vremena do njihovog odredišta.

- Možda bi mi ipak mogao pustiti nekakvu muziku. Nešto za bolje raspoloženje. Kad si već spominjao taj hormon lošeg raspoloženja.
- Predlažem Buragov koncert za klavir u A-duru. Preporuka je...
- Radije bi Mozartov koncert za klavir u A-duru.
- On nije dozvoljen.
- Kako misliš nije dozvoljen.
- Prema zadnjoj konvenciji odlučeno je da nije dozvoljen.
- Dobro onda, Vivaldi.
- Na žalost niti on.
- Po čemu su oni nepodobni?
- Dokazano je da je došlo do kontaminacije.
- Hoćeš reći da je netko od naših petljao nešto dolje?
- Zemljani nisu sposobni za nešto tako vrhunsko. Zar to nije evidentno?
- Onda zaboravi. Ne želim slušati ništa drugo.
- Približavamo se drugom zaštitnom pojasu. – napomene Robi.

I prije nego se letjelica lagano zatresla, Lukas je započeo tehniku disanja kako bi umirio anksioznost, tako da je izbjegao povišene vrijednosti koje bi ga mogle ugroziti i ukazati na nesposobnost kontroliranja njegovih emotivnih stanja. Nije želio ni sebe, a niti Robija dovoditi u nezgodnu situaciju.

Točka na ekranu, koja je prikazivala njihovu poziciju približavala se konačnoj destinaciji. Dijelilo ih je još samo 20.000 km.

Potisnici su bili spremni. Uskoro je stanica 385 bila vidljiva i kroz kupolu pilotske kabine.

Na zaslonu je počela treperiti oznaka za nadolazeću poruku. Standardna procedura identifikacije prilikom pristajanja na svemirske stanice.

Pritisnuo je tipku za komunikaciju i osmjehnuo se prema kameri.

- Ovdje Hubble 1108, servisni pilot LD 2205. Molim dozvolu za pristajanje.
- Lukas?! – začuo je poznati glas trenutak prije nego je uspostavljena video veza.

Osjećao je kako mu se bilo ubrzava, a dlanovi ponovo počinju znojiti. Kontrola disanja sada nije pomagala. Navalu nelagode prilikom neplaniranog susreta s bivšom djevojkom nije mogla ublažiti nikakva tehnika disanja.

- Mina? – izrekao je u dubokom izdahu. – Nisam znao...
- Prilagodi amortizere! Lupit ćeš u prilaznu rampu!

Vidio je kako se gibljivi tunel pruža prema njemu, poput kraka hobotnice. Popriličan udarac prodrmao je letjelicu zajedno s njim. Na trenutak ga je zaboljela glava. Oslonio je kacigu na dlanove.

- Senzori ne pokazuju da je došlo do bilo kakvog oštećenja vratne kralježnice ili potresa mozga. – oglasio se Robi.
- I nije, ali bi se najradije sada teleportirao u svemir nego susreo s njom.
- Susret je neminovan.
- Pričaj mi o tome. Zar od svih 586 postaja, ona mora odabrati ovu?

Nije bilo vremena za odgovor jer su se vrata počela otvarati.

Sagnuo se i pružio ruku prema ručki u oplati letjelice. Ručka je pratila njegov pokret, izvlačeći nešto nalik na ladicu, no uskoro se pokazalo da je to u biti kovčeg. Spustio ga je na pod i otklopio. Alat i ručni skeneri

bili su na svom mjestu. Ponovo ga je sklopio, primio u ruke i zakoračio na spojni most.

- Vidimo se Robi.
- Sretno. – poruči mu ovaj.
- Trebat će mi. – cinično doda Lukas i zatvori vrata za sobom.

Na kraju gibljivog mosta nalazila su se vrata koja su se pri njegovom pristupanju otvorila i propustila ga u komoru.

Čulo se pištanje i na trenutak je osjetio jedva primjetnu promjenu gravitacije u trenutku kada se atmosfera u prostoriji izjednačila s onom na stanici.

Provjerio je sastav zraka na svom skeneru i to mu je dalo zeleno svjetlo da otpusti kopče na spoju kacige s ovratnikom odijela i otklopi vizir.

Bio je to njegov prvi posjet Stanici 385, ali budući da je bio na barem desetak istovjetnih, organizacija prostora mu je bila sasvim poznata i samouvjerenost se uputio do prijavnog ureda.

Još jednom je duboko udahnuo prije nego je zakoračio u sam ured.

Kratka žarko crvena kosa, odskakala je od jednobojnog, pretežito sivog, interijera Stanice. Okrenula se u stolici i zatreptala svojim sitnim iskričavim očima, a puna usta ispod prćastog nosića razvukla su se u srdačan osmjeh.

Uvijek je bila srdačna. To joj nikada nije mogao zamjeriti. No problem je bio što je jednako bila srdačna i prema drugim muškarcima, a to se nikako nije uklapalo u Lukasovu viziju veze.

On je tražio nešto potpunije, dublje, a ona mu to nije mogla ponuditi. Niti ona, ali vrlo vjerojatno niti bilo koja druga. Njegovo poimanje partnerstva između muškarca i žene nisu se svodila samo na seks i poslovnu suradnju. On je očekivao nešto više, nešto što u današnje vrijeme nije smio očekivati. Postojao je opravdan strah da bi zbog tih svojih čudnih poimanja veze mogao biti osuđivan pa je zato radije prekinuo odnos s njom, nego da pristane na kompromis koji mu je nudio samo ispunjavanje mehaničkih potreba.

Rastali su se kao prijatelji, tako je to barem ona okarakterizirala. Njegova definicija prijateljstva, koju je on jako dijelio od poznanstva,

podrazumijevala je puno prisniji odnos, no odustao je od rasprave i šutke prihvatio njen zaključak. U svakom slučaju nisu bili neprijatelji. No ponovni susret s njom, značio je za njega izvlačenje nekih starih doživljaja i slika, s kojima se teško nosio, nije ih uspio pospremiti u ladicu prošlosti.

Bila mu je još uvijek draga, iako je znao da ona njega ne doživljava na taj način.

Usporedna klinička slika, ukazivala je na popriličnu kompatibilnost i dala dobre prognoze za eventualno razmnožavanje, ali njemu to jednostavno nije bilo dovoljno.

Osjećao je kako mu krv ubrzano bubnja tijelom, hrleći prema obrazima. Kaciga mu je još uvijek bila na glavi i skrivala inkriminirajuće dokaze.

- Oprosti, nisam znao da si ovdje. – nesigurno je izjavio ne prilazeći bliže njenoj konzoli, zadržavajući sigurnu udaljenost kako se ne bi morao boriti s osjećajima koje bi pokrenulo udisanje njenog mirisa.
- Da, ovdje sam već pola godine. Stažiram.
- Znači ipak si krenula tim vodama.
- Jesam. Za dva tjedna polažem završne ispite. – ponosno izjavi Mina i ljupko nagne glavu u stranu.
- Čestitam. Uvijek si bila savjesna i znala što hoćeš.
- Ti si...?
- Ja sam tamo gdje sam bio i prije dvije godine. Ništa se nije promijenilo. Obilazim ovakve hrđave kante i provjeravam da li su ispravne.
- Nismo imali nekih većih problema. No od prije dva dana nam jedna kamera ne radi.
- Zašto mi to nitko nije javio?
- Ništa krucijalno. Radi se o kontrolnoj kameri. Budući da druge dvije imaju opseg koji pokriva ova srednja, nismo imali problema s pohranjivanjem podataka.
- Da mi je javljeno, ponio bi rezervne dijelove, ovako postoji mogućnost da neću moći danas sve sanirati ukoliko ih nemate u

skladištu. Vidjet ću što mogu učiniti. Možda uspijem nešto replicirati na svom replikatoru. Ako se ne sanira kamera, postoji mogućnost da ne dobivate najpreciznije podatke. Preklapanje kamera i služi tome da bi jedna drugu kontrolirale.

- Ako mene pitaš mislim da je to pretjerivanje. Kao da bi Zemljani bili u stanju napraviti nešto nedozvoljeno ili kojim čudnim slučajem otkriti nešto epohalno, a da nama promakne.
- Nije na nama da dovodimo u pitanje odluke Principala.
- Je li ja to dobro čujem? Buntovni Lukas pokorno prihvaća nametnuta pravila?
- Tada sam još bio dijete. – Lukas ponizno obori glavu.
- A bi li bio problem da skineš tu kacigu pa da vidim kako izgleda odrastao muškarac? – upita Mina i zaobiđe konzolu približivši mu se na pola dotadašnje razdaljine.
- Mislim da sam potrošio dovoljno tvog vremena. – uzvratila Lukas ustrajan u namjeri da kacigu zadrži na glavi.

Udaljenost između njega i Mine se opasno smanjivala, dok mu se primicala ljuljajući bokovima.

- Hajde! – umilno ga pogleda Mina, no zatim razočarano uzdahne. - Barem vidim te tvoje prekrasne zelene oči.

Oborio je pogled, a zelene šarenice sakrile su zatreperene duge trepavice.

- A ja sam mislila da sam ti draga. – izbacivši donju usnu, pogledala ga je srnećim pogledom.

Pune usne su mu se lagano otvorile, no dugo vremena nikakva riječ nije izašla iz njih, samo kratki uzdah.

- Trebao bi krenuti. – obrve su mu se lagano skupile, a ispod skafandera jedva su se nazirali brzi pokreti prsnog koša.
- Bilo mi je drago vidjeti te ponovo. – mirno je uzvratila i okrenula se natrag prema svom radnom mjestu.
- I meni tebe. – rekao je to na granici čujnosti, no dovoljno glasno da joj je izmamio pobjedonosni osmjech na usnama.

Kemija između njih nikada nije bila sporna.

- Sekcija 8B. – dobacila mu je dok je uzmicao prema vratima.
- Molim? – zbunjeno se okrenuo.
- Nisi me pitao o kojoj se kameri radi! – podsjeti ga Mina.
- Hvala. – smeteno kimne Lukas.

Mina s police skine plosnati predmet i ponovo mu priđe.

- Evo ti moj mop (mobilni osobni panel).
- Hvala, snaći ću se. Imam pohranjene sve sheme u svojem.
- Tvoji prethodnici su modificirali neke stvari, nisam sigurna da ih imaš ažurirane. – inzistirala je Mina.
- Ne radim to od jučer. Snaći ću se, a ako treba i improvizirati.
- Sve samo da ne moraš ponovo doći ovdje da mi vratiš mop?
- Još će ispasti da te se bojim.
- A ne bojiš me se?
- I onako se moram odjaviti. Ponovni susret s tobom mi ne gine.
- po svom mišljenju, elegantno je izbjegao odgovor.

Nije se bojao nje, bojao se svoje reakcije i osjećaja koji nisu smjeli postojati.

- Pa, sretno onda. – razočarano uzdahne Mina i sjedne na svoje mjesto.
- Vidimo se... - promrmljao je u donji obruč kacige i zamaknuo u hodnik.

Izvadio je mop i osvrnuo se oko sebe kako bi točno odredio svoju trenutnu lokaciju, iako je narančasta treperava točkica na shemi to precizno označavala.

Susret s Minom ga je toliko izbacio iz takta da mu je trebalo nekoliko trenutaka da se orijentira. Inače s tim nije imao nikakvih problema.

Shema na zaslonu izdigla se u prostorni prikaz i označila mu sekciju 8B o kojoj je pričala Mina.

Ušao je u prvo dizalo i uputio se do označenog nivoa. Vrlo brzo je pronašao komoru koja je vodila do vanjskog plašta, gdje su i bile smještene te kamere.

Ponovo je prikopčao kacigu, provjerio atmosferu unutar skafandera i uputio se prema površini letjelice.

Osjećao je kako se već u samoj komori gravitacija mijenja i hodanje po metalnim prečkama mu je pričinjavalo povećí napor.

Zasun na oknu pri vrhu uskog tunela kojim se uspinjao, bio je izveden poput leptir matice, ali je zbog skućenog prostora, manevriranje s istim bilo prilično komplicirano.

Konačno je osjetio kako se metalna spona otpušta i poklopac se otvorio. Iz posebnog spremnika koji mu je stajao na leđima, povukao je sigurnosnu sajlu i zakačio je na za to predviđenu omču uz samo okno.

Prignuo se do svojih čizama i stavio ih u magnetni režim, kako bi si olakšao hodanje po vanjskoj strani stanice. Izvirio je iz okna i zadivljeno zastao pred veličanstvenim prizorom.

Uz milijune zvijezda, jedna se planeta isticala i privlačila ga svojim neobični šarmom i šarenilom.

Do sada je obično obilazio stanice koje nisu bile toliko blizu Zemlje, pa je nikada nije vidio iz takve blizine. Znao je kako izgleda Zemlja. Učio je o njoj i imao je priliku nekoliko puta vidjeti kroz vjetrobrano staklo letjelice. No nikada joj nije bio ovako blizu. Nekoć davno je vrlo slično izgledala i Nola, njegova planeta, dok se uvjeti nisu promijenili, a prirodnu atmosferu zamijenili bio štitovi.

Magnetni potplat desne noge se čvrsto priljubio uz oplatu stanice i poremetio mu težište, tako da je na trenutak imao osjećaj da će izgubiti ravnotežu i posrnuti natrag u rupu iz koje je izašao. Ruke su mu poletjele kroz zrak i nastavile se usporeno gibati. Kada je ponovo uhvatio usporeni ritam uvjetovan izmijenjenom gravitacijom, sagnuo se i popustio jačinu prianjanja njegovih čizama.

Provjerio je zategnutost sajle i krenuo prema poziciji kamera. Na jednom od prstena koji su opasivali stanicu nalazio se sklop kamera. Nije mu trebalo dugo da pronađe onu koja je bila oštećena.

Mora da se radilo o žešćem udarcu jer je od kamere ostala samo njena baza, a nepravilnost u dinamici slaganja cijelog tog sklopa pouzdano je ukazivala da nešto nedostaje.

Bio je uvjeren da se radilo o nekom meteoru koji je proletio pored njih. U ovo doba ih je bilo prilično.

Pritisnuo je tipku na svom komunikatoru.

- Ovdje servisni pilot LD 2205.
- Reci servisni pilotu LD 2205. – čuo je nimalo profesionalno Minino javljanje.
- Kamera je potpuno uništena. Vjerujem da imate rezervnu u vašem skladištu. Možeš li mi to provjeriti?
- Naravno.
- Kad sam već tu, bacit ću pogled imali još kakvih vidljivih oštećenja. Izgleda da ste bili meta kiše meteora.
- Nije evidentirano ništa takvo...
- Čudno. I sam trup izgleda kao da je pretrpio sitna oštećenja. – rekao je to više za sebe, zaboravivši da je još uvijek na vezi s Minom.
- Evo kamera je u skladištu. Čekat će te ispred komore.
- Hvala. Svejedno ću malo razgledati.

Promatrao je ogrebotine na oplati i pratio njihovo usmjerenje. Na nekih deset metara od sebe ugledao je nekakav neobičan kvadratni predmet koji se ni svojom bojom niti oblikom, nikako nije uklapao u okoliš. Vidjela se putanja kojom se taj predmet susreo s oplatom stanice, a onda ga je zaustavilo jedno od ispupčenja na spoju velikih ploha. Bio je jednim svojim uglom čvrsto usađen u vanjski plašt. Udarac mora da je bio popriličan jer je Lukasov prvi pokušaj da ga odvoji od oplata stanice, vrlo brzo propao.

Posegnuo je rukom u svoj kovčeg s alatom i izvukao metalnu polugu. Oprezno ju je podvukao pod predmet i suprotstavio se mjestu sraza. Osjetio je kako popušta. Predmet se odlijepio od površine i odskočio uvis. Lukas je posegnuo za njim i uspio ga dohvatiti i sam se gotovo odlijepivši od površine.

Površina predmeta izgledala je glatka, kao da je izlivena iz crnog stakla. No znao je da se mora raditi o nekom puno čvršćem materijalu koji bi podnio ovakav udarac. Veličinom i oblikom je podsjećao na kutiju za kekse, no nije bilo nikakvih pokazatelja da postoji nešto nalik na poklopac, koji bi se maknuo i otkrio svoj sadržaj. Samo su se ne jednom

bridu nalazile dvije rupe. Jedna okrugla, a druga poput zarez a u obliku izduženog četverokuta. Nije bilo nikakvih natpisa, nikakvih konstrukcijskih elemenata. Prošao je rukom po glatkoj površini i na rukavici mu je ostao čađavi trag. Kao da je predmet sudjelovao u eksploziji.

Skinuo je svoju naprtnjaču i uložio predmet u nju. Popričat će s nekim od Mininih nadređenih.

Napravio je još nekoliko koraka prije nego li se odlučio vratiti po rezervnu kameru. Osim površinskih ogrebotina po trupu, ništa nije odskakalo od uobičajene slike.

Rezervna kamera čekala ga je ispred komore. Htio je popričati s nekim vezano za nađeni predmet, ali nije bilo nikog na vidiku. Kontaktirat će Minu kad montira kameru.

Zbog rotacije stanice, Zemlja mu ovog puta nije bila vidljiva. Vratio se do problematičnog mjesta i iznenađujuće lako riješio problem. Kamera je bila montirana. Bljesnula je sitna crvena točkica koja je ukazivala na to da je uspostavljena veza s centralnim mjestom. Posegnuo je za komunikatorom i prije nego je išta rekao, na zaslonu se pojavilo Minino lice, ne više tako srdačno.

- Možeš li provjeriti da li i vi vidite kameru?
- Da, ali morate se hitno vratiti. – osjetio je čudnu nervozu u njenom glasu.
- Mislio sam još provjeriti niže nivoe. Izgleda da je ovdje došlo do nekakve...
- Vaš posao je završen. Hitno se javite u prijemni ured. – grubo ga je prekinula.
- Ali...
- LD 2205! Naređeno vam je da obustavite daljnje popravke.
- Razumijem.

Osjetio je da se nešto događa i to nešto ne baš pozitivno. Iako od Mine nikada nije dobivao onu dozu emocija koju je on priželjkivao, nikada se nije ovako razgovarala s njim. Sigurno ne ovako službeno. Znao je da je nije ničim mogao naljutiti. Je li to vidio zabrinutost na njenom licu?

Pospremio je alat i uputio se nazad do otvora. Zemlja mu još uvijek nije bila u vidokrugu.

Zatvorio je poklopac i osjetio kako se u komori izjednačava pritisak. No kacigu je otpustio tek kada se ponovo našao u hodniku.

Cijelim putem dok je koračao prema prijemnom uredu proganjao ga je izraz njenog lica. Osoblje je promicalo kraj njega, a on je i dalje bio u svojim mislima. Onaj predmet u naprtnjači, kao da je odjednom dobio na težini. Nešto mu je govorilo da je posebno vrijedan.

Skinuo je kacigu netom prije ulaska u Minin ured. Shvatio je da se po dolasku ponašao pomalo smiješno, možda čak djetinjasto i želio je ispraviti taj dojam.

Možda je samo umislio tu njenu nervozu. Ali zašto takav službeni ton? Možda je netko stajao pored nje.

Bit će da je to. Kimnuo je sam sebi i s osmjehom ušao u ured.

Mina definitivno nije bila sama i sigurno više nije bila ona vrckava i prijazna djevojka koja ga je dočekala. Uz nju su stajala, dvojica muškaraca, neobično slični jedan drugome, kao da su blizanci, odjeveni u crne kombinezone. Lica su im bila suha i sivo žuta, oči podozrive, a usta stisnuta u crtu. Nisu djelovali nimalo prijateljski.

Jedan je tada izvukao čudan umjetni smiješak i prišao Lukasu.

- Kolegica se zabunila kada vam je dala informaciju da nismo bili pod udarom meteora. Ona taj dan nije bila na dužnosti.

Lukas svrne pogled s njega i pogleda Minu koja je uplašeno gledala u točku negdje pri podu. Tog je trenutka shvatio da mu je bolje ne spominjati predmet koji je sada još više otežao, ležao na njegovim leđima.

- Da naravno. – mirno uzvratil Lukas. – Sve upućuje na to.
- Vi ste ovdje završili? – iako su riječi trebale zvučati poput pitanja, prije su ličile na naredbu.
- Po meni je sve u savršenom redu. – reče Lukas s namještenim osmjehom i primjeti kako se Minin gard sasvim neprimjetno promijenio. Osjetio je da se jedva malo opustila kad je shvatila da Lukas neće ustrajati u svoj inzistiranju. – Mislim da je vrijeme da

krenem. Čeka me još posla danas. Izvještaj je vjerujem već pohranjen u vašem računalu? Kolegice?

- Da...da... - smeteno odgovori Mina i uputi mu rastrzani pogled.
- Ugodan dan gospodo. LD 2205 se odjavljuje. – Lukas je prislonio komunikator uz uređaj za evidenciju, službeno salutirao, a onda samo na trenutak uhvatio Minin zahvalni pogled.

Uzvratio joj je treptajem razumijevanja pa vratio kacigu na glavu i uputio se prema svojoj letjelici koja je još uvijek bila spojena na trup Stanice.

Prije samog ulaska u komoru koja će ga odvesti do spojnog mosta i njegove letjelice, još se jednom okrenuo prema radijalnom hodniku, kako bi eliminirao osjećaj nelagode i uvjerio se da ga nitko ne prati.

Za fizički praćenjem ionako nije bilo stvarne potrebe. Svuda po stanici su bili postavljeni senzori i nadzorne kamere, koje bi alarmirale bilo kakvu promjenu njegovog stanja.

Učvrstio je kacigu na obroč odijela i zakoračio u komoru.

Da li je to bilo zbog promjene gravitacije ili samo njegovog osjećaja, ali tijelo mu je odjednom postalo lakše. Nije više osjećao onu napetost i pritisak u grudima. Blizina njegove letjelice pružala mu je stanovitu sigurnost.

Bio bi sretan da je svoje dileme mogao podijeliti s Robijem, ali on je bio direktno vezan s bazom na Noli i sve bi se odmah saznalo. Još uvijek nije bio spreman podijeliti sva svoja razmišljanja s nadređenima.

Odlučio je misteriju crne kutije ostaviti za neka druga, diskretnija mjesta i vremena.

- Ovo je bilo prilično brzo. – oglasio se Robi, forsirajući neformalni razgovor, kada je Lukas ušao u kabinu.
- Gotovo pa rutinski posao. Zamijenio sam samo jednu kameru koja je vrlo vjerojatno stradala od nedavne kiše meteora. – smireno odgovori Lukas i sjedne za konzolu.
- Spreman za dalje?
- Nikad spremniji. – drsko odgovori Lukas.

- Sljedeća destinacija Stanica 179. Dok si bio odsutan dobio sam poruku da im je nešto iskrsnulo i da nas očekuju tamo.
- To je izvan danas predviđenog? – sa zanimanjem upita Lukas.
- Da. Trebali smo otići do Stanice 396, gotovo u susjedstvu. Do ove imamo dobra četiri sata.
- Gdje se točno nalazi Stanica 179?
- Šaljem ti sliku i poziciju na karti.
- To je vrlo blizu sjedišta Principala.
- Relativno.
- Mislio sam da samo mi zaduženi samo za ove izvan drugog štita.
- Statistika ide u prilog tvojoj tvrdnji.
- Čudi me da zovu nas sa sasvim drugog kraja. Siguran sam da ima i bližih serviseri. Kako ću opravdati one koje sam imao danas u programu.
- Ovo naređenje je stiglo gotovo sa samog vrha. – uzvрати mu Robi.
- Ako je tako, bolje da odmah krenemo. – zabrinuto zaključí Lukas i pokrene sekvencu za odvajanje.

Senzor na ekranu, evidentirao je odljepljivanje od Stanice 385 i Lukas uključi glavni pogon potvrdivši Robijeve koordinate, koje su ih trebale odvesti do Stanice 179.

Neobična sila protresla je letjelicu, tako da je Lukas poletio sa svog sjedala i nabio se na konzolu. Odjednom se sva sila kontrolnih lampica uključila, a zvučni signal upozorio ih je da je došlo do probijanja trupa. Bacio je pogled kroz bočni prozor i vidio kako gibljivi most leluja, a na njegovom kraju visi otrgnuti komad Hubblea.

Letjelica je jurila sve brže na čudnoj spiralnoj putanji. Unatoč bolovima u predjelu trbuha, uspio se uspraviti i pogledati što se dešava oko njega. No nije bio spreman na ono što je uslijedilo.

Lukasov ruksak koji je dosad bio slobodno spušten uz njegovo sjedalo, a čiji je veći dio ispunjavao onaj nepoznati crni predmet, poletio je kroz

zrak i susreo se s njegovom kacigom. Silina udarca odbacila ga je na pod i na trenutak je izgubio svijest.

Iritantnom zvuku alarma koji je upozoravao na gubitak atmosfere u kabini, pridružio se i alarm na njegovom skafanderu. Sa svih strana blještala su signalna svjetla.

Taj zvuk ga je trgnuo. Srećom radilo se samo o otpajanju kacige od odijela. Posegnuo je rukama za kupolom kacige i vratio je u ležište.

- Pripremi se za teleportaciju. – začuo je Robijev distorzirani glas.
- Čekaj, pokušat ću nas ispraviti. – stenjao je Lukas vraćajući se za konzolu.

Parametri su ludovali. Pokušavao je ustabiliti trup i uhvatiti bilo kakvu pravocrtnu putanju. No Hubble je i dalje histerično jurio u nepoznatom smjeru.

- Atmosfera u kabini je na 41%. Poslao sam poziv u pomoć Stanici 385. Još uvijek si u njihovom dometu. Ukoliko te teleportiram sada, imaš šanse da te pronađu i povuku k sebi.
- Ne! Ne želim te ostaviti. Ima još nekoliko mogućnosti. – Lukas je mahnito prebirao po tipkama na konzoli.
- Lukas! Postaješ iracionalan. Panika ti je poremetila zdravo rasuđivanje. Približavamo se trećem štitu. Ovo je zadnja mogućnost da te teleportiram.
- Ne!
- Moja naredba je da štitim ljudski život pod svaku cijenu.
- Nije sve gotovo! – poput luđaka, Lukas je mahnito odmahivao glavom, objajući prihvatiti teleportaciju u svemir, kao zadnju mogućnost.
- ...10...9... - začuo je Robijev glas koji se gubio u krčanju.
- Robi, neću te napustiti! – vrištao je Lukas.
- ...4...3...2...- Robijev glas je nestajao u snažnom podrhtavanju. - ...sek...

Osjetio je trzaj, udarac, odvajanje. Hubble je zastenjao kao da uranja u vodu.

Lukas se ukočio od navale čudnih doživljaja. Na tren su mu pred očima zabljesnule plavičaste iskre koje su se poput kaleidoskopa pretočile u ružičastu crvotočinu. Dah mu je bio zakočen u grudima.

Sve se prividno primirilo i svemir je ponovo poprimio svoj točkasti uzorak. No nešto je odskakalo od tog desena. Samo na sekundu u vidokrug mu je ušao detalj koji će mu ostati u sjećanju cijelog života. Vidio je čovjeka kako slobodno lebdi nesagledivim prostranstvom. Čovjeka u skafanderu s kacigom. Iako nije mogao pročitati oznake na grudima i nadlaktici, znao je o kome je riječ. Vidio je sebe.

Hubble je i dalje jurio nekontroliranom brzinom i putanjom. Čovjek je nestao iz vidokruga.

- Robi, što se dogodilo? Znači li to da sam umro? – upitao je slomljeno, utonuvši u sjedalo.
- Zasada nisi, ali mislim da je kraj neminovan...teleportacija nažalost nije uspjela. – Robijev glas je ponovo bio bez smetnji. - Životni parametri su gotovo normalni, osim ubrzanog rada srca.
- Vidio sam sebe kako lebdim...
- Vjerojatno se radi o halucinaciji zbog pretrpljenog straha, no ne mogu ti pružiti nikakvu utjehu da neće biti gore. Atmosfera u kabini je na 18%.

Hubble se okrenuo u jednom od svojih brojnih vrtloga i tek je sada Lukas postao svjestan u kojem smjeru zapravo hrle.

Nikada prije Zemljina kugla nije bila tako velika i tako se opasno približavala njemu.

Više mu nije izgledala nimalo šarmantna, već prijeteće tvrda.

- Pokušat ću pilotirati kada uđemo kroz Zemljinu orbitu.
- Postoji mogućnost da se odbijemo...
- Robi! – poviče Lukas ohrabren vlastitim otkrićem. – Zašto smo zaboravili na sustav za samopopravljanje?
- Sustav nije bio naveden prilikom zadnje provjere. Tražim...U bazi podataka spominje se takva mogućnost, ali ja je ne mogu aktivirati. Vjerojatno je to još jedan od senzora koji je u kvaru.

- Jesam li ti rekao da sam osjećao da će s ovom letjelicom nešto otići k vragu. Nema veze. Uključit ću ga ručno. – Lukas se pobjedonosno ustao, održavajući ravnotežu koja je zbog vrtnje bila poprilično narušena.

Prišao je dijelu gdje se na površini trebao nalaziti taj problematični proboj. Pronašao je tipku za ručnu aktivaciju samopopravljanja. Čulo se tiho pištanje i pucketanje. Znao je da to posebna smjesta ekspandira i popunjava rupu nastalu otrgućem od spona gibljivog mosta.

Rotacije su postale blaže i Lukas se vratio za konzolu. Brojke su sada prestale ludovati. Jedna brojka mu je posebno zapela za oko.

250 km od Zemljine površine.

250 km od Zemljine površine!!!

Prisilno slijetanje na Zemlju. Povratka nije bilo.

- Uključi uređaj za prikriivanje. – naredi Lukas. – Možda uspijem popraviti letjelicu i vratiti se na Nolu, bez da kontaminiramo Zemljane.
- Mnogi sustavi su oštećeni. Zemljani nemaju rezervne dijelove.
- Što mogu ću replicirati. Kolike su nam zalihe utonija?
- Ne dovoljne za popravak i za povratak.
- Pronaći ćemo već načina. Sve će biti dobro samo da se ne susretnemo s nekim od njihovih.
- Na Zemlji nema utonija.
- Znam. No ipak nisu u kamenom dobu. Preživjet ćemo, a to je glavno.